

vznesla podle protokolárního zápisu o rozvrhovém roku odpor proti příkázání pohledávky, o kterou jde, z důvodu, že se tato pohledávka týká Marie V-ové, která nebyla vlastnící prodaného domu, a že se netýkala bývalého vlastníka tohoto domu Karla V-a. Uvádí-li tedy stěžovatelka nyní dále, že v této věci řízení ani není dosud ukončeno, ježto svého času byly podány rekursy ve správním řízení, které dosud nejsou vyřízeny, jde v podstatě o novotu ve třetí stolici nepřipustnou a může dovolací soud podle §§ 213 a 231 ex. ř. přihlížeti jenom k obsahu a rozsahu odporu vzneseného při rozvrhovém roku. Z tohoto rámce, jak je zjevno z doslovu, se však vymyká tvrzení, že se záznam zástavního práva nestal řádně. Ostatně stěžovatelka se nemůže dovolávat spisů o povoleném záznamu — nehledíc k tomu, že se jich dovolává teprve v dovolacím rekursu — neboť tyto spisy nejsou oněmi v § 214 ex. řádu uvedenými spisy, podle nichž jest učiniti usnesení o rozvrhu. Dále míní stěžovatelka, že berní úřad neučinil vůbec ničeho ani při rozvrhovém roku, z čeho by se dalo souditi, že jeho rozhodnutí je ve příčině zaznamenané pohledávky pravoplatné, že naopak ona byla poukázána na pořad správního práva, že tedy, nebylo-li podmínek pro posouzení, zda jde o pravoplatné usnesení správního úřadu, či nikoli, neměly nižší soudy požadovanou částku bernímu úřadu ihned přikázati ku zaplacení, nýbrž měly podle zásady § 221 ex. ř. přihlížeti ku řečené, prý na základě nedostatečných dokladů zaznamenané pohledávce jako ku pohledávce s odkládací výminkou a že ji měly uložit na úrok až do času, kdy o ní bude rozhodnuto pravoplatně ve správním řízení. Těmto vývodům nelze upřít opodstatněnost. »Dotyčným nařízením politického úřadu« podle dvorského dekretu ze dne 18. září 1786, čís. 577 písm. c) sb. z. s. lze rozuměti toliko pravoplatné rozhodnutí příslušného úřadu správního o jsoucnosti a o výši zajištěného nároku. Slovy »proto nepotřebuje žádného dalšího spravení«, jak se praví ve dvorském dekretu ze dne 24. října 1806, čís. 789 sb. z. s., má býti pouze řečeno, že v takových případech je záznam spraven, jakmile příslušný úřad správní rozhodl o zaznamenaném nároku, a že není zapotřebí spravení soudní cestou. Tímto rozhodnutím je zaznamenané právo podmíněno a, pokud se tak nestalo, lze při rozvrhu nejvyššího podání přihlížeti ku záznamu pouze podle zásad platných podle § 221 ex. ř. pro pohledávky s odkládací výminkou, pohledávku nelze přikázati ku hotovému zaplacení, nýbrž sluší peníz na ni připadající uložit na úrok až do času, kdy nastane výminka, totiž až do pravoplatného rozhodnutí správním pořadem. Ustanovení § 228 ex. ř. vztahuje se pouze na záznamy, jež dlužno podle § 41 písm. c) knih. zák. spraviti sporem nikoli však i na případy, kde není zapotřebí takového spravení. Předpis § 210 ex. ř. neplatí, jde-li o záznam pohledávky, o jejíž jsoucnosti a výši nebylo ještě rozhodnuto.

Čís. 7360.

Byl-li dlužník povinen k odevzdání věcí anebo zaplacení peněz, jest vymáhajícímu věřiteli volno, by navrhl exekuci ku vydobytí peněžitého plnění, třebas byl před tím navrhl exekuci odevzdáním věcí, jež však

zůstala bez výsledku, ježto dlužník strpěl, že věci přišly do rukou osoby třetí.

(Rozh. ze dne 30. září 1927, R I 620/27.)

Soud první stolice povolil k vydobytí peněžité pohledávky exekuci zájmem, uschováním a prodejem svršků a dvou vkladních knížek, rekursní soud exekuční návrh pro tentokráte zamítl. Důvody: V žalobě ze dne 8. září 1926 žádal Karel P. na žalované odevzdání inventáře, jež mu prodala, nabízejí se, že místo věcí inventář tvořících přijme 8.000 Kč, a kladl žalobní prosbu, by žalovaná byla odsouzena věci v žalobě uvedené mu odevzdati nebo jejich cenu 8.000 Kč zaplatiti a bylo také rozsudkem uznáno podle této žalobní prosby. Žalované tudíž podle rozsudku příslušela volba mezi několikerým plněním. Žalovaná však nechala lhůtu k plnění v rozsudku stanovenou marně uplynouti, a měl tudíž vymáhající věřitel podle § 12 ex. ř. právo navrhnouti, aby bylo vydobyto některé z těchto plnění, ovšem bez újmy práva strany povinné k výběru. Tuto volbu vykonal vymáhající věřitel návrhem ze dne 25. prosince 1927 na povolení exekuce nuceným odevzdáním svršků, která posud zrušena ani zastavena nebyla, a jest vázán na provedení exekuce ve smyslu §§ 346, 347 ex. ř., která však posud výsledku neměla, jelikož věci, jež mají býti vydány vymáhajícímu věřiteli, jsou nyní v držení Josefa N-a, jenž je prý neoprávněně odvezl, takže exekuce tato posud ukončena není, neboť má vymáhající věřitel na vůli, podle § 347 ex. ř., druhý odst., pak-li by Josef N. vydání věcí těch odepřel, navrhnouti, by mu byl přikázán dlužníkuv nárok na vydání věcí těch, jež má dlužník proti jejich majiteli. Jest tudíž exekuční návrh při nejmenším předčasným a bylo proto uznati, jako se shora stalo.

Nejvyšší soud obnovil usnesení prvního soudu.

Důvody:

Rekursní soud míní, že vymáhající věřitel návrhem ze dne 25. prosince 1926 na povolení exekuce nuceným odevzdáním svršků vykonal volbu podle § 12 ex. ř. a z okolností, že tato povolená mu exekuce nebyla dosud zrušena, třebaže neměla výsledku, jelikož věci, které mají býti vydány vymáhajícímu věřiteli, jsou nyní v držení Josefa N-a, jenž prý je odvezl neoprávněně, rekursní soud odvozuje, že se vymáhající věřitel nemůže domáhati již nyní peněžitého plnění, když ona exekuce nebyla dosud ukončena a když má vymáhající věřitel podle § 347 druhý odstavec ex. ř. na vůli, kdyby Josef N. odepřel vydání těchto věcí, navrhnouti, by mu byl přikázán nárok dlužnice na vydání těchto věcí, příslušející dlužnici proti nynějšímu majiteli. To nemůže býti schváleno. Vymáhající věřitel ve shodě se spisy právem poukázal k tomu, že exekuce zahájená návrhem ze dne 25. prosince 1926 zůstala bez výsledku. Tím, že se povinná vzdala věcí, které mají býti vydány vymáhajícímu

věřiteli, pokud se týče, že strpěla, by věci ty, jak bylo tvrzeno při výkonu, byly z jejího držení odvezeny neoprávněně třetí osobou, dala nepochybně (§ 863 obč. zák.) na jevo, že svůj závazek nechce plniti ode vzdáním těchto věcí. Okolnost, že vymáhající věřitel nenavrhl před tím, by byla zrušena bezvýsledná exekuce a že si nedal nárok dlužnice na vydání těchto věcí proti třetí osobě zabaviti a přikázati, neospravedlňuje závěr, že se nesmí domáhati druhého mu přisouzeného plnění, neboť sluší uvážiti, že zrušovati bezvýslednou exekuci bylo by spojeno se zbytečnými náklady, jichž se vymáhající věřitel musí vyvarovati již s hlediska § 74 ex. řádu. Totéž platí o tom, že věřitel nenastoupil nejistou cestu podle § 347 druhý odstavec ex. řádu, neboť, když dlužnice se sama nepostarala o plnění prvního způsobu, projevila tím mlčky, ale poznatelně (§ 863 obč. zák.), že se tohoto způsobu plnění vzdala a byl proto věřitel oprávněn domáhati se druhého plnění.

Čís. 7361.

Pro zákonné úroky z prodlení nelze povolit exekuci, není-li pro ně exekučního titulu. Nestačí, že se vymáhající věřitel v té příčině vykazuje exekučním titulem, jenž stanoví pouze povinnost dlužníka k zaplacení jistiny.

(Rozh. ze dne 30. září 1927, R I 625/27.)

Soud první stolice povolil exekuci na svršky k vydobytí 10.000 Kč, zamítl však exekuční návrh na exekuci k vydobytí 6% úroků z 10.000 Kč od 23. února 1927. Rekursní soud povolil exekuci také k vydobytí 6% úroků z 10.000 Kč od 23. února 1927. Důvody: Ve smíru ze dne 9. února 1927, který jest exekučním titulem, se povinná strana zavázala, že zaplatí straně vymáhající zažalovanou pohledávku obmezenou na 10.000 Kč ve lhůtách, 7.500 Kč do 14 dnů a zbytek 2.500 Kč v měsíčních dnem 4. dubna 1927 počínajících splátkách po 100 Kč pod exekuci a pod ztrátou lhůt. Byly tudíž dle smíru první kvota a ježto strana povinná povinnosti své včas nedostála, také zbytek splatnými dne 23. února 1927. Ježto strana povinná nezaplatila dluh včas, musí podle § 1334 obč. zák. platiti úroky z prodlení z dlužné pohledávky ode dne splatnosti, tudíž od 23. února 1927, v kterýž den byla celá pohledávka splatnou, ježto strana povinná nedodržela umluvených lhůt (Gl. U. 1540 22/8 Ol.). Ježto právní důvod, z něhož pohledávka povstala, byl na obou stranách obchodem, musí povinná strana podle čl. 287 obch. zák. platiti z prodlení 6% úroky.

Nevyšší soud obnovil usnesení prvního soudu.

Důvody:

Jest ovšem správné, že povinná strana, která nezaplatila dluh včas, musí podle § 1334 obč. zák. platiti úroky z prodlení z dlužné pohledávky, ode dne splatnosti. Než ani pro tyto zákonné úroky nelze povolit exekuci, není-li pro ně exekučního titulu, a nestačí, když se vymáhající věřitelka v této příčině vykazuje exekučním titulem, jenž stanoví pouze